

Богородникъ названіе врачебной травы. Ср. подъ сл. понуда.
Ик. 2.

Богоявленіе с. с. праздникъ св. Крещенія Господня: Не щѣ ни да спомянувамъ пакъ за оны убійственъ обычай, кой-то владѣе у нѣкои мѣста изъ отечество-то ни та по Богоявленіе да ся прѣносятъ малы-ты дѣтца во пай-голѣмы-ты мразове до рѣкъ-тѣ и тамъ распываны на студеныи снѣгъ да ся капѣтъ въ леденѣ-тѣ водѣ. Л. Д. 1869 р. 98.

Богувамъ и. д. 1) благоденствую: Царю! не царувал, с Бога не богувал! (О жестокий Царь! ни на землѣ тебе не царствовать, ни Царства небеснаго не сподобиться!) Д. 84, 10. Да ѣ родъ-тѣ ми? Знаишь ли нѣйдѣ да царува, Честь и правда да богува. Л. Д. 1872 р. 229. Умъ царува, умъ богува, умъ говеда пасе. Ч. 135. 2) именемъ Бога взываю о помощи (о нищихъ), нищенствую: Просекъ-тѣ захванѣлъ да богува и съ жаловитъ гласъ да проси отъ него милостинѣ. иб. 1873 р. 249. 3) господствую: Чюждото друго не струва, Освѣнѣ кѣмъ пропасть да тыка; Отъ това всякий да выка, Че несъгласѣе богува. 3. 328.

Богумчо имя соб. муж.: Богумчо щем го кръстиме. Д. 16, 19.

Богъ с. м. 1) Богъ: За Бога се не сещаме За светого да дадеме (Мы о Богѣ не помнимъ-чтобы жертвовать на его святыню). Д. 39, 9—10. Дяконе, голѣм дяволе! Мълчи, дяконе, не думай, Че ѣ отъ хора срамота И отъ Бога ѣ грѣхота (т. е., „Дьяконъ, о искуситель! Не говори о томъ, что есть срамъ предъ людьми и грѣхъ предъ Богомъ“, говоритъ соблазняемая имъ дѣвушка). иб. 77, 14—17. Божне ле, вишни Господе! иб. 41, 18. Офъ леле боже милечекъ! Зароси роса кърва'а, И погорещи каменя. М. 4. Варай боже, мили боже! Чин'ме, боже, малко пиле, Сино пиле кукавица. иб. 19. Я на бога, синче, курбанъ сумъ таксала, Тебе, синче, курбанъ я ке те заколямъ. иб. 29. Татко иматъ, като свое сѣрце—Кумъ кѣрщеникъ, като бога еднога. иб. 30. Згодила сѣ Алеманка девойка, Сопасала свилеиъ поясъ отъ себе, Го повила Риста Бога малега. иб. 32. И си на Бога молеше: „Да си падни тѣмна мѣгла!“ Де стоя господъ, да слуша, Паднала ми тѣмнѣ мѣгла.“ иб. 76. Кажи Дено, кажи чедо, Като сѣ толкосъ хубава Въ градина ли сѣ никѣла, Или отъ бога падѣла? иб. 121. „Богъ далъ, Богъ зель“, казвать, кога умре нѣкой, или кога загубять. Ч. 230. Богъ забавя, ала не забравя. иб. 130. Богъ дава, ала въ кошарѣ не вкарва. иб. Богъ на небѣ, Царъ на земѣ. иб. Богъ не глѣда на не чисты опанци, а на чисто сръце. иб. 131. Богъ не остана никому дълженъ. иб. Богъ не плащѣ всѣкъ сѣботѣ. иб. Богъ казва: помогни